

Arrest

nr. 289 243 van 24 mei 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 februari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X. VAN BELLEGHEM, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 11 januari 2023 toe op het Belgische grondgebied en dient op 13 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

Uit de gegevens van de Eurodac-databank blijkt dat verzoeker op 10 januari 2023 reeds eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Op 23 januari 2023 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan Kroatië op grond van de artikelen 3.2 en 18 (1) b, van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-Verordening).

De Kroatische autoriteiten stemmen op 6 februari 2023 in met deze terugname.

Op 13 februari 2023 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker diende een beroep in bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing. Het beroep werd verworpen bij arrest met nummer 286 204 van 15 maart 2023.

De overdrachtsbeslissing van 13 februari 2023 is *in casu* de bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:
[...]

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S.M., verder de betrokkene, die verklaarde de Russische nationaliteit te hebben, diende op 13.01.2023 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde zijn originele paspoort voor.

Op 20.01.2023 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij in januari 2023 Rusland verliet en via Turkije, Servië en Bosnië naar Kroatië reisde. Hij verklaarde dat hij er vingerafdrukken moest geven om door te kunnen reizen en gaf aan dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. Hij verklaarde dat hij van aan de grens naar een politiekantoor werd gebracht en moest overnachten op een stoel, en na het nemen van de vingerafdrukken werd afgezet aan een busstation. De betrokkene verklaarde dat hij één dag in Kroatië bleef en vervolgens via Slovenië en Duitsland doorreisde naar België.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 10.01.2023 een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Op 23.01.2023 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 06.02.2023 stemden de Kroatische autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd gehoord op 20.01.2023 en verklaarde sinds 2021 religieus gehuwd te zijn met Z.R., vrouw, geboren op 18.08.2001, met de Russische nationaliteit en met huidige verblijfplaats in Rusland. De betrokkene verklaarde geen kinderen te hebben. Hij verklaarde dat zijn broer S.A. een lopende procedure om internationale bescherming heeft in België en hij ook twee neven heeft in België. Hij verklaarde van niemand afhankelijk te zijn. De betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 20.01.2023 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop

antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat hij in België naar school is geweest en de gewoontes en het land kent. Hij verklaarde dat het beter is om te wonen in een land waar hij al heeft gewoond. Hij gaf aan dat hij van 2009 tot 2014 in België heeft gewoond en hij tot het 5e middelbaar naar school is geweest in Oudenaarde. De betrokkene verklaarde dat hij niet terug wil naar Kroatië. Hij verklaarde dat hij niet naar het toilet mocht toen hij een nacht bij de Kroatische politie overnachtte en geen eten kreeg. Hij verklaarde dat ze op houten banken sliepen en ze op de deur moesten kloppen om naar het toilet te kunnen gaan. Hij verklaarde dat hij zich niet mocht wassen toen ze vingerafdrukken afnamen. Hij verklaarde dat de politie hem vertelde dat hij vingerafdrukken moest geven om weg te kunnen geraken. Hij verklaarde dat hij van de Kroatische politie een document kreeg in het Kroatisch met zijn naam en waar hij heen moest in Zagreb, maar hij gaf aan dat hij niet naar die plaats ging. De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het

Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Kroatische instanties stemden op 06.02.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verderzetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. We wijzen erop dat Kroatië partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Kroatië onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het in 2022 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië (Lana Tučkorić - the Croatian Law Centre, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2021 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" in 2022 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

De betrokkene verklaarde dat hij niet terug wil naar Kroatië. Hij verklaarde dat hij niet naar het toilet mocht toen hij een nacht bij de Kroatische politie overnachtte en geen eten kreeg. Hij verklaarde dat ze op houten banken sliepen en ze op de deur moesten kloppen om naar het toilet te kunnen gaan. Hij verklaarde dat hij zich niet mocht wassen toen ze vingerafdrukken afnamen. Hij verklaarde dat hij van de Kroatische politie een document kreeg in het Kroatisch met zijn naam en waar hij heen moest in Zagreb, maar hij gaf aan dat hij niet naar die plaats ging.

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en materiële opvangvoorzieningen (blz. 52).

Het AIDA-rapport meldt dat volgens een rapport van de Swiss Refugee Council personen die naar Kroatië terugkeren in het kader van de Dublinverordening, via de luchthaven van Zagreb aan Kroatië worden overgedragen. Er wordt een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken aangewezen om de overgedragen personen op te vangen en de betrokken personen krijgen een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming, waar zij een medische controle ondergaan (blz. 52).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (blz. 44).

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan onzes inziens dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming op basis waarvan zou moeten worden afgezien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft, benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang kregen vanwege een tekort aan plaatsen (blz. 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd, wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Inmiddels wordt het opvangcentrum in Kutina opnieuw gerenoveerd (blz. 84).

Verschillende rapporten en media maken melding van push backs naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en van mishandeling en geweld (zie blz. 15 van het AIDA-rapport en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt onzes inziens echter niet tot de conclusie dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, blz. 16, https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:237cb3cff57e-11e9-8c1f-01aa75ed71a1.0005.02/DOC_1&format=PDF).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog, het Kroatische Rode Kruis en een onafhankelijke juridische expert (AIDA-rapport blz. 33). In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (Annual report of the mechanism of monitoring the actions of police officers of the ministry of the interior in the area of illegal migration and international protection – June 2021 – July 2022, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In het verslag wordt vastgesteld dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en wordt daartoe een aantal aanbevelingen geformuleerd. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming werden vastgesteld (blz. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (blz. 24). Gevallen van teruggrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden evenmin vastgesteld (blz. 24).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Kroatische ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt, niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM (document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het beginsel van non-refoulement is opgenomen in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, nadat de Kroatische instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Kroatië. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Kroatische instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat de Kroatische autoriteiten aan hun terugnameakkoord van 06.02.2023 een document toevoegden waarin wordt benadrukt dat het Kroatische ministerie van Binnenlandse Zaken waarborgt dat personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen, toegang zullen krijgen tot de procedure voor internationale bescherming. De Kroatische autoriteiten bevestigen in het document dat Kroatië alle normen die zijn vastgelegd in de EU-wetgeving inzake procedurele waarborgen eerbiedigt en de toegang tot de asielprocedure en opvangvoorzieningen verzekert. Voorts wordt bevestigd dat de Kroatische autoriteiten alle maatregelen zullen nemen die noodzakelijk zijn om te garanderen dat verzoekers om internationale bescherming die op grond van de Dublin-verordening worden overgedragen, de mogelijkheid krijgen om een onderzoek ten gronde van hun verzoek op het grondgebied te vragen. Overeenkomstig de overwegingen 19 en 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013 zal voor de betrokkene worden voorzien in passende opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand, doeltreffende voorziening in rechte en individuele behandeling, rekening houdend met specifieke situatie van de betrokkene en zijn kwetsbaarheden. In het document wordt tevens benadrukt dat indien de betrokkene na overdracht geen verzoek om internationale bescherming indient, er een terugkeerprocedure kan worden opgestart overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG en de Kroatische wetgeving. Tot slot wordt in het document vermeld dat in de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming het beginsel van non-refoulement is opgenomen.

De betrokkene verklaarde dat hij vingerafdrukken moest geven in Kroatië om door te kunnen reizen en gaf aan dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Kroatische autoriteiten werd verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Kroatië.

De betrokkene verklaarde dat zijn broer S. A. een lopende procedure om internationale bescherming heeft in België en hij ook twee neven heeft in België. Hij verklaarde van niemand afhankelijk te zijn. Met betrekking tot zijn in België verblijvende broer en neven merken we op dat de betrokkene meerderjarig is en de in België verblijvende broer en neven van de betrokkene ten overstaan van de betrokkene niet als "gezinslid" kunnen worden beschouwd, zoals omschreven in artikel 2, g), van Verordening (EU) nr. 604/2013. Voorts merken we op dat Kroatië ook voor zijn broer en neven instemde met terugname.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij in België naar school is geweest en de gewoontes en het land kent. Hij verklaarde dat het beter is om te wonen in een land waar hij al heeft gewoond. Hij gaf aan dat hij van 2009 tot 2014 in België heeft gewoond en hij tot het 5e middelbaar naar school is geweest in Oudenaarde. We wijzen er in dit verband nogmaals op dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Kroatië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming toegang tot medische zorg. De nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorgen voor verzoekers. De gezondheidszorg omvat onder meer dringende en noodzakelijke behandelingen van ziekten en ernstige mentale aandoeningen. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina. Ook wanneer de opvang wordt beperkt tot materiële bijstand, is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd. In 2020 werd een ordonnantie gepubliceerd inzake normen op het gebied van gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming, waarin bepalingen zijn vastgelegd inzake initiële en verdere medische onderzoeken en de reikwijdte van de gezondheidszorg voor verzoekers. Verzoekers kunnen terecht bij plaatselijke ziekenhuizen en er zijn ook specifieke apotheken aangeduid. In het opvangcentrum van Zagreb is iedere werkdag een medisch team van Médecins du Monde aanwezig, dat bestaat uit een arts, een verpleegster en tolken Arabisch en Farsi. Zij voeren een initieel medisch onderzoek uit van personen die in het centrum aankomen en bieden ook daarna nog medische opvolging aan. Médecins du Monde zorgt ook voor psychologische bijstand (blz. 91-94).

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Kroatië niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1)

van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Kroatische autoriteiten.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert twee middelen aan die hij uiteenzet als volgt:

“A. EERSTE GRIEF: SCHENDING VAN ART. 3.2. VERORDENING EP&RAAD NR. 604/2013, 26 JUNI 2013 TOT VASTSTELLING VAN DE CRITERIA EN INSTRUMENTEN OM TE BEPALEN WELKE LIDSTAAT VERANTWOORDELIJK IS VOOR DE BEHANDELING VAN EEN VERZOEK OM INTERNATIONALE BESCHERMING DAT DOOR EEN ONDERDAAN VAN EEN PERDE LAND OF EEN STAATLOZE BIJ EEN VAN DE LIDSTATEN WORDT INGEDIEND¹ (HIERNA: DUBLIN-III-VERORDENING) EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

1.

Verzoeker verwijst naar de feitelijkeheden hierboven uiteengezet. Hij werd slachtoffer in Kroatië van een onmenselijke behandeling.

Art. 4 HVEU bepaalt:

“Verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Over schendingen van art. 4 HVEU verwijst verweester naar rechtspraak van het Hof van Justitie dd. 21.12.2011. Deze rechtspraak werd echter geconsolideerd in art. 3.2. Dublin-III-Verordening:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat. ”

2.

Verweester oordeelt dat de verklaringen van verzoeker niet voldoende bewijs zou zijn om een schending vast te stellen.

Echter waren er ernstige gronden voorhanden dat verzoeker slachtoffer werd van dergelijke mensonterende behandelingen. Verzoeker verwijst naar volgende mensenrechtenrapporten:

"(...)

2. Des refoulements systématiques largement documentés

(...)

2.1 Au vu et au su du gouvernement croate

De même, les refoulements illégaux ont lieu aussi quand les autorités du pays sont au courant de la volonté des personnes migrantes de déposer une demande d'asile. Le CMS anime une ligne téléphonique pour les exilé-es en détresse sur le territoire croate. Depuis novembre 2020, ces appels sont systématiquement documentés. Cela a permis de révéler d'importantes occurrences de refus d'assistance et de soin par les autorités croates. Quand le CMS reçoit un appel de détresse, il avertit immédiatement toutes les autorités compétentes : le ministère de l'Intérieur, l'ONG Croatian Law Center, le bureau de l'Ombudsperson croate ainsi que l'Ombudswoman pour les droits des enfants le cas échéant. Le CMS signale à ces organisations la situation de détresse des personnes l'ayant appelée, ainsi que leur volonté de déposer une demande d'asile. Le CMS fait également une demande d'information sur la manière la procédure légale d'asile sera implémentée dans la situation en question. Malgré toutes ces mesures, dans la majorité des cas, les personnes rapportent avoir été expulsées du territoire sans accès à une assistance médicale. Le commissariat de police se trouvant dans le secteur et dès lors responsable de ces personnes, affirme dans la plupart des cas également n'avoir jamais trouvé les personnes en question. L'ombudswoman pour les droits des enfants fait également état de pushbacks menés sur des familles avec droits des enfants fait également état de pushbacks menés sur des familles avec enfants et des enfants seuls, alors même que ces personnes avaient clairement signifié vouloir déposer une demande d'asile.

(...)

2.3 . Des violences et pushbacks qui concernent aussi les transferts Dublin

Il n'y a pas lieu de penser que les personnes renvoyées selon les Accords Dublin échapperaient aux violences et pushbacks perpétrées et encouragées par l'État croate. C'est l'avis de la Cour administrative de Braunschweig formulé dans son arrêt du 24.5.2022. Elle argumente qu'il y a de sérieuses raisons de penser que les autorités croates ne respectent pas le droit de déposer une demande d'asile, et violent ainsi le principe de non-refoulement. La cour affirme également que suffisamment de preuves ont été apportées sur les lacunes systémiques du système d'asile croate. La cour administrative de Freiburg s'appuie sur ce jugement en juillet 2022 pour affirmer qu'il faut sérieusement craindre que des demandeurs d'asile renvoyés par l'Allemagne dans le cadre d'une procédure Dublin soient refoulés en Bosnie-Herzégovine ou en Serbie sans passer par une procédure d'asile. La cour administrative de Stuttgart arrive dans sa décision du 02.09.2022 à la conclusion que les personnes retournées en Croatie n'obtiennent aucune protection face à un éventuel refoulement et qu'elles soient renvoyées de Croatie sans audition ni garantie de procédure élémentaire. De même, au Pays-Bas, le Conseil d'Etat a annulé un transfert de Dublin vers la Croatie, en raison de sérieux indices démontrant que les requérants dublinés peuvent, être à nouveau victimes de pushbacks. Ainsi, le risque existe que les personnes migrantes soient déportées en Bosnie-Herzégovine ou en Serbie avant que ou pendant le traitement de leur demande d'asile. Le Border Violence Monitoring Network a d'ailleurs fait état de renvois en chaîne, de l'Italie par la Slovaquie et la Croatie jusqu'en Bosnie-Herzégovine ou en Serbie, en violation du principe de non-refoulement. De même, der Standard, un quotidien national autrichien décrit des refoulements en chaîne similaires, de l'Autriche, par la Slovaquie et la Croatie, jusqu'en Bosnie-Herzégovine. Au vu de ces éléments, il est impossible de garantir que des personnes renvoyées depuis la Suisse soient protégées contre d'éventuelles violations de leurs droits par les autorités croates. Toute interaction avec les forces de l'ordre peut potentiellement entraîner pour les personnes migrantes des violences physiques et/ou psychiques ainsi qu'un refoulement illégal.

(...) » (datum van het onderzoek : 6 december 2022, eigen onderlijningen en vetmarkeringen)

"(...)

The Swiss Refugee Council continued with its Dublin project and published a selection of national jurisprudence on assessing transfers to Croatia, providing examples of both authorising and annulling transfer decisions. Noting the divergent jurisprudence, the organisation suggested to avoid transfers to Croatia due to information obtained on pushbacks and underlined the importance of obtaining individual guarantees when a transfer is implemented. Indeed, throughout 2021, the Federal Administrative Court observed in some cases that the State Secretariat for Migration did not sufficiently investigate alleged police violence and the risk of pushbacks, and the court ordered a re-examination by the authority (...). However, the court observed several times that there were no systematic failures in the Croatian reception system that would require the annulment of a transfer decision (see here and here). Then in January 2022, the court annulled for the second time a transfer decision to Croatia, noting that the State Secretariat for Migration should have not relied on old reports to conclude the absence of systematic flaws in the asylum and reception systems, a decision which was welcomed by several Swiss civil society organisations.

(...)

Eveneens erkent verweerster deze principes op diverse plaatsen in de bestreden beslissingen.

(...)

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. (...) In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (...). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op Internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekoren werden vastgesteld

(...)”

Dienvolgens weerlegde verzoeker het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarnaar verweerster verwijst en toonde hij een vrees voor schendingen van richtlijnen nrs. 2011/95/EG en 2013/32/EU aan. De lidstaten zijn op de hoogte van de structurele tekortkomingen van het Kroatisch asielsysteem, vermits zelfs het Europees Agentschap voor Asiel (EUAA) erover bericht, een instelling opgericht door de EU nota bene.

Verzoeker heeft met zijn verklaringen de schending van art. 3 EVRM aannemelijk gemaakt. Het is in dat opzicht cynisch te stellen dat verzoeker klacht had kunnen indienen bij de bevoegde autoriteiten: verzoeker heeft geen idee wie hij in een vreemd land, waar hij de taal niet kent en toch enkel maar op doorreis is, zou moeten aanspreken om dergelijk wangedrag van de politiediensten aan te klagen. Vermits verzoeker op doorreis was, zou hij ook geen enkel materieel noch moreel voordeel uit een eventuele klacht kunnen halen. Verzoeker verwijst dan ook naar volgende vaststellingen:

«(…)

3. Inexistence de voies de recours effectives contre la violence d'État

3.1 Impunité des auteurs de pushbacks

Non seulement l'État croate est responsable des violations du droit international, mais il s'assure en plus que leurs auteurs ne soient pas punis. Le CMS affirme dans son rapport que sur les 21 plaintes pénales déposées pour violences et/ou refoulement illégal dont il a connaissance, aucune mise en accusation n'a été faite, et que donc aucun auteur des crimes n'a été identifié, poursuivi ou condamné. Toujours dans son rapport, le CMS rapporte que trois des officiers qui étaient visibles sur la vidéo publiée par le Border Violence Monitoring Network ont reçu une sanction. Au moment de la publication du rapport, les trois avaient été réintégrés dans au service. Plus inquiétant encore, selon les CMS, les trois officiers ont été sanctionnés uniquement pour le port non conforme de leur uniforme (qu'ils avaient revêtus à l'envers pour ne pas être identifiés).

3.2 Pas de possibilité effective de se défendre

Il convient également de noter qu'il n'existe pas de possibilités effectives pour les personnes de se défendre et de faire valoir leurs droits.

Le CMS expose dans son rapport qu'il n'existe, en cas de pushback, pas d'accès à un recours effectif selon les normes établies par la jurisprudence de la CEDH²⁵. En effet, pour être effectif, un recours contre une expulsion doit pouvoir avoir un effet suspensif. Le caractère illégal et surtout caché des opérations de pushback empêche per se l'accès à un recours effectif. Il est également pratiquement impossible de se défendre d'un pushback a posteriori.

Le rapport de décembre 2021 du CPT souligne également « il n'existe toujours pas d'organe indépendant chargé d'examiner les plaintes contre la police afin d'entreprendre des enquêtes efficaces sur les cas de mauvais traitements présumés de la part des agents chargés de l'application de la loi et de tolérance à l'égard des mauvais traitements de la part des officiers supérieurs ». Le récent rapport de l'OSAR sur les violences policières en Croatie indique la possibilité de s'adresser au bureau de l'Ombudswoman pour déposer une plainte contre la police. Des renseignements pris par l'OSAR auprès de l'ONG allemande Pro Asyl montrent cependant que les nombreux obstacles pratiques, notamment langagiers et financiers, rendent cette possibilité ineffective et les chances de succès minimales. Le SEM, ainsi que le Tribunal administratif fédéral suisse (TAF), dans leurs réponses négatives aux demandes d'asile et recours, signifient aux personnes qu'en cas de mauvais traitement, elles peuvent s'adresser aux autorités croates. Cet argument est irrecevable pour plusieurs raisons. Les violences policières sont le fait de l'État, est dès lors très difficile pour les personnes qui en sont victimes de se tourner vers ce même État pour porter plainte. Dans le cas des personnes en demande d'asile *ij_* / a deux difficultés supplémentaires. Premièrement, comme elles dépendent de l'État pour leur subsistance et pour le traitement de leur demande d'asile, *ij_* peut être délicat de contester l'État en parallèle. De plus, pour les personnes ayant été victimes de mauvais traitements par l'État, nous pouvons comprendre qu'elles aient perdu confiance en ses institutions. De plus, la plupart des personnes rendent clair dans leurs témoignages, auprès des organisations non gouvernementales croates, mais aussi auprès des collectifs Droit de rester en Suisse qu'elles n'ont pas reçu les informations sur les voies de droit dont elles disposaient pour faire valoir une défense face aux mauvais traitements qu'elles ont subis. Le fait d'exiger des personnes qui ont subi des mauvais traitements par l'État qu'elles s'adressent, pour obtenir de l'aide et en cas de discrimination, aux structures étatiques responsables des violations systématiques de la loi et de la violence à l'encontre des personnes concernées est inacceptable ne correspond pas à la réalité et doit être rejeté du point de vue de l'État de droit.

(...)

3.

Dienvolgens moeten de bestreden beslissing vernietigd worden. Dat om dezelfde redenen de hier bestreden beslissing ook dient geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoeker.

B. TWEEDE GRIEF: SCHENDING ART. 1 EVRM

1.

Verweerster stelt in de bestreden beslissingen dat een behandeling in Kroatië die in strijd zou zijn met art. 3 EVRM of een risico op refoulement verzoeker dit kan aanklagen bij de autoriteiten en zo nodig bij het EHRM op grond van art. 39 van het procedurereglement van het EHRM een zaak zouden kunnen aanhangig maken.

Dit zouden echter vijgen na Pasen zijn, vermits inmiddels België wetens en willens zou hebben meegewerkt aan een schending van art. 3 EVRM en aldus geacht wordt zelf art. 3 EVRM te hebben geschonden.

Immers, het EHRM oordeelde hierover al in haar arrest-Söring:

(...)

La question à trancher ici consiste à savoir si l'article 3 (art. 3) peut s'appliquer lorsque de telles répercussions se manifestent ou peuvent se manifester en dehors de la juridiction de l'État requis, par suite de peines ou traitements administrés dans l'État de destination.

86. L'article 1 (art. 1), aux termes duquel «les Hautes Parties Contractantes reconnaissent à toute personne relevant de leur juridiction les droits et libertés définis au Titre I », fixe une limite, notamment territoriale, au domaine de la Convention.

(.. J En outre, la Convention ne régit pas les actes d'un État tiers, ni ne prétend exiger des Parties contractantes qu'elles imposent ses normes à pareil État. L'article 1 (art 1J ne saurait s'interpréter comme consacrant un principe général selon lequel, un État contractant, nonobstant ses obligations en matière d'extradition, ne peut livrer un individu sans se convaincre que les conditions escomptées dans le pays de destination cadrent pleinement avec chacune des garanties de la Convention. (...)

En l'espèce, nul ne le conteste, celles des pratiques et mesures des autorités virginiennes dont se plaint le requérant échappent au contrôle du Royaume-Uni. (...)

87. La Convention doit se lire en fonction de son caractère spécifique de traité de garantie collective des droits de l'homme et des libertés fondamentales (...). L'objet et le but de cet instrument de protection des êtres humains appellent à comprendre et appliquer ses dispositions d'une manière qui en rende les exigences concrètes et effectives (.../ En outre, toute interprétation des droits et libertés énumérés doit se concilier avec «l'esprit général [de la Convention], destinée à sauvegarder et promouvoir les idéaux et valeurs d'une société démocratique » (...).

88. L'article 3 (art. 3) ne ménage aucune exception et l'article 15 (art. 15) ne permet pas d'y déroger en temps de guerre ou autre danger national. Cette prohibition absolue, par la Convention, de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants montre que l'article 3 (art. 3) consacre l'une des valeurs fondamentales des sociétés démocratiques qui forment le Conseil de l'Europe. (...)

Reste à savoir si l'extradition d'un fugitif vers un autre État où il subira ou risquera de subir la torture ou des peines ou traitements inhumains ou dégradants engage par elle même la responsabilité d'un État contractant sur le terrain de l'article 3 (art. 3). Que l'aversion pour la torture comporte de telles implications, (...)

91. En résumé, pareille décision peut soulever un problème au regard de [article 3 (art. 31 donc engager la responsabilité (fun État contractant au titre de la Convention, lors qui y. a des motifs sérieux et avérés de croire que [intéressé, si on le livre à [État requérant, y courra un risque réel d'être soumis à la torture, ou à des peines ou traitements inhumains ou dégradants, Pour établir une telle responsabilité, on ne peut éviter d'apprécier la situation dans le pays de destination à l'aune des exigences de l'article 3 (art. 3). Il ne s'agit pas pour autant de constater ou prouver la responsabilité de ce pays en droit international général, en vertu de la Convention ou autrement. Dans la mesure où une responsabilité se trouve ou peut se trouver engagée sur le terrain de la Convention, c'est celle de l'État contractant qui extrade, à raison d'un acte qui a pour résultat direct d'exposer quelqu'un à des mauvais traitements prohibés, (...) »

Deze rechtspraak is al zo veel herhaald, ook door uw Raad, dat ze niet meer ter discussie staat.

Vermits er een reëel risico bestaat dat verzoeker zal onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling, zelfs bedreiging van zijn leven, dient de bestreden beslissing dan ook te worden vernietigd. Dat om dezelfde redenen de hier bestreden beslissing ook dient geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoeker.

Dienvolgens moeten de bestreden beslissing vernietigd worden."

3.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

3.3. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij nooit wetens en willens een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. Daarnaast voert verzoeker aan dat hij aldaar het voorwerp uitmaakte van een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Ter ondersteuning van zijn betoog verwijst verzoeker naar een rapport van 5 december 2022 van "Solidarité sans frontières" en een rapport van het Asielagentschap van de Europese Unie van 28 juni 2022.

3.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk gelijk aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt dat "niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de

omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219).

Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220). In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Kroatië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68). Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)).

Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Het gegeven dat een grote groep van verzoekers om internationale bescherming zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 7576; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 in de zaak “*N.S./Secretary of State for the Home Department*” dat in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” van het EVRM - verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM - een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling onvoldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III-Verordening het interstatelijk vertrouwensbeginsel te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Dublin III-Verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C411/10 en C493/10, punten 84 en 85). Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin III-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-Verordening bepaalt: “*Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,*

blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of ontterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Dublin III-Verordening, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

3.5. Waar verzoeker aanvoert dat hij verplicht werd om zijn vingerafdrukken te geven en dat hij nooit wetens en willens een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië, wordt er in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene verklaarde dat hij vingerafdrukken moest geven in Kroatië om door te kunnen reizen en gaf aan dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Kroatische autoriteiten werd verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type “1” opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Kroatië.”

Verzoeker voert tevens aan dat hij in een container gestoken zou zijn, niet naar het toilet mocht en mensonterend behandeld zou zijn. In dit verband dient opgemerkt te worden dat verweerder in het specifieke geval van verzoeker bij het terugnameakkoord van 6 februari 2023 ook expliciete garanties van de Kroatische autoriteiten verkreeg dat hij effectief toegang zal hebben tot de procedure die toelaat internationale bescherming te verkrijgen, dat hij adequate opvang, gezondheidszorg en rechtsbijstand zal ontvangen, dat hij gebruik zal kunnen maken van een effectief rechtsmiddel en dat er een individuele benadering van zijn verzoek zal zijn, waarbij zijn eigenheden en kwetsbaarheden in aanmerking zullen worden genomen. Dit document bevindt zich in het administratief dossier. Zoals verweerder aanhaalt in het bestreden overdrachtsbesluit kan in het AIDA-rapport ook worden gelezen dat personen die overeenkomstig de Dublin III-Verordening aan Kroatië worden overgedragen in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen. Normaal worden zij door een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken opgehaald op de luchthaven van Zagreb en krijgen zij een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming toegewezen, waar zij een medische controle ondergaan.

Waar verzoeker verwijst naar rapporten waarin er wordt ingegaan op *push-backs* aan de grens en het hierbij gebruikte geweld, dient opgemerkt te worden dat verzoeker op 16 maart 2023 werd overgedragen aan de Kroatische autoriteiten en toegang verkreeg tot het Kroatisch grondgebied. Niettegenstaande de vermeldingen in het voormelde AIDA-rapport inzake *push-backs* en politiegeweld aan de buitengrenzen, maakt dit rapport waar het specifiek ingaat op de situatie van personen die op grond van de Dublin III-Verordening worden overgedragen aan Kroatië (p. 52), geen gewag van concrete gevallen van personen die na overdracht aan Kroatië zouden zijn geconfronteerd met *push backs*.

Volgens verzoeker wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat hij bij de Kroatische autoriteiten een klacht had moeten neerleggen in verband met de behandeling die hij onderging. Verzoeker betoogt dat hij niet weet wie hij hiervoor zou moeten aanspreken in Kroatië, een land dat vreemd voor hem is en waar hij de taal niet spreekt. Er blijkt echter niet uit de bestreden beslissing dat verzoeker verweten wordt dat hij geen klacht heeft neergelegd tijdens zijn verblijf in Kroatië. In de bestreden beslissing beaamt verweerder dat er kritische bemerkingen te plaatsen zijn bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Kroatië. Er wordt echter geconcludeerd dat deze tekortkomingen niet gelijkgesteld kunnen worden met een systematisch en structureel falen. In het rapport van het Asielagentschap van de Europese Unie, waarnaar verzoeker verwijst, wordt inderdaad vermeld dat de Zwitserse Federale Administratieve rechtbank in het verleden overdrachtsbeslissingen vernietigde omdat de bevoegde overheid zich had gebaseerd op oude rapporten en omdat de medische gezondheid van de betrokken vreemdeling niet voldoende in rekening gehouden was genomen. Het feit dat er reeds overdrachtsbeslissingen vernietigd werden door andere rechtscolleges, staat verweerder echter niet in de weg om *in casu* te concluderen dat er geen sprake is van systematische tekortkomingen. De stukken waarnaar verzoeker verwijst beschrijven daarenboven een algemene situatie, zonder dat verzoeker zijn relaas staft met meer specifieke bewijselementen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk is ingegaan op de verklaringen die verzoeker aflegde in het kader van zijn verhoor op 20 januari 2023. Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan die in rekening genomen dienden te worden bij het nemen de overdrachtsbeslissing. Hij maakt niet aannemelijk dat het bestreden overdrachtsbesluit is genomen op grond van onjuiste gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet.

De twee middelen zijn niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT